

Ročník 1982

Sbírka zákonů Československá socialistická republika

**ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA**

**SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA**

Částka 23

Vydána dne 15. října 1982

Cena

OBSAH:

116. Opatření vlády Československé socialistické republiky k zajištění a dalšímu zvyšování jakosti výrobní a obdobné hospodářské činnosti, schválené usnesením vlády Československé socialistické republiky ze dne 9. září 1982 č. 253
117. Vyhlaška federálního ministerstva spojů o změně vyhlášky č. 13/1974 Sb., kterou se vydává rozhlasový a televizní rád, ve znění vyhlášky č. 178/1975 Sb.
118. Vyhlaška ministra zahraničních věcí o Smlouvě o přátelství a spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií
119. Vyhlaška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií

Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

116

OPATŘENÍ VLÁDY

Československé socialistické republiky

**k zajištění a dalšímu zvyšování jakosti výrobní a obdobné hospodářské činnosti,
schválené usnesením vlády Československé socialistické republiky
ze dne 9. září 1982 č. 253**

čl. 1

1. Trvalé zvyšování jakosti výrobků, prací a výkonů je zajišťováno soustavou technických, ekonomických, právních a organizačních nástrojů a opatření, tvořících jednotný systém řízení jakosti, založený především na prosazování vyšší jakosti a předcházení nejakostní práci; důležitým nástrojem přitom je aktívni stimulace socialistických organizací a jejich pracovníků.

2. K doplnění nástrojů řízení jakosti stanoví toto opatření další ekonomický nástroj k zajištění důsledného dodržování a zvyšování jakosti, spočívající v proinýtání částek vyjadřujících ztráty z nejakostní práce socialistických organizací při jejich výrobní činnosti průmyslové (včetně opravárenské), stavební, životní, lesní, těžební a vodárenské a při nákladní přepravě a přepravě poštovních zásilek (dále jen „nejakostní výroba“) do stanovených ukazatelů plnění plánu a výsledků hospodář-

ské činnosti organizací a do hmotné stimulace organizací a jejich pracovníků.

Cl. 2

1. Toto opatření se vztahuje na státní hospodařské organizace, organizace zemědělského družstevnictví, jiné socialistické organizace vzniklé podle ustanovení § 309a hospodařského zákoníku č. 109/1964 Sb., ve znění vyhlášeném pod č. 37/1971 Sb. a doplňém zákonem č. 144/1975 Sb. (dalej jen „hospodařský zákoník“), koncernové podniky, koncernové účelové organizace, výrobní hospodařské jednotky trutnového typu jako celek a oborové podniky s přidruženými organizacemi jako celek (dalej jen „organizace“).

2. V organizacích výrobního, spotřebního a bytového družstevnictví se postupuje podle závazných smluv svařů družstev, v podnicích Ústřední rady družstev podle jejich závazných směrnic. V podnicích a hospodařských zařízeních společenských organizací se postupuje podle směrnic říšských výborů příslušných organizací Národní fronty.

Cl. 3

Částky, které v souhrnu vyjadřují ztráty z nejakoostní výroby (cl. 4) se odebírají od vykázané skutečné výše ve stanovených ukazatelích (ke skutečné ztrátě se připočítávají)

a) pro účely hodnocení plnění plánu a výsledků hospodařské činnosti organizací

1. u výkonů v plné výši,
2. u odbytu celkem, jeho struktury, upravených vlastních výkonů, popř. redukovaných výkonů, a u zisku ve výši odpovídající podílu těchto ztrát k výkonům;

stejně se postupuje, pokud se z těchto ukazatelů vypočítávají pro uvedené účely odvozené ukazatele (např. produktivita práce, rentabilita, nákladovost, výživnost základních prostředků);

b) při tvorbě fondu kulturních a sociálních potřeb a fondu rozvoje podle předpisů o finančním hospodaření socialistických organizací;¹⁾

c) pro účely zjištování použitelného objemu mzdových prostředků a odměňování práce.

¹⁾ § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky federálního ministerstva financí č. 162/1980 Sb., o financování reprezentačního základního prostředku.

§ 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky federálního ministerstva financí č. 165/1980 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb.

²⁾ § 12 odst. 5 vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 143/1980 Sb., o usměřování mzdových prostředků a odměňování práce.

Mzdové předpisy.

³⁾ Zejména § 201 odst. 1 a 2, § 233 odst. 1, § 274 odst. 1, § 294 odst. 1 a 3 hospodařského zákoníku (nikoli však náklady vynaložené prozatím podle § 294 odst. 2 hospodařského zákoníku) a dále příslušně ustanovené základní podmínek dodávky, § 235, 246, 250, § 251 odst. 2, § 252, § 273 odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (dalej jen „občanský zákoník“).

⁴⁾ Zejména § 201 odst. 1 písm. a) a odst. 2 hospodařského zákoníku, § 235, 251 a § 273 odst. 2 občanského zákoníku.

⁵⁾ Zejména § 201 odst. 4, § 206 odst. 1, § 297, § 208 odst. 1, § 236 odst. 1 a 3, § 274 odst. 1, § 277 odst. 2 a 3, § 295 odst. 2 a 3 hospodařského zákoníku.

⁶⁾ § 234 a § 237 odst. 1 hospodařského zákoníku.

vých prostředků a plnění ukazatelů a podmínek osobní hmotné zainteresovanosti podle předpisů o usměřování mzdových prostředků a odměňování práce.²⁾

Cl. 4

1. Ztráty způsobenými nejakoostní výrobou jsou

- a) ztráty spojené s uspokojením práv z odpovědnosti za vady,³⁾ a to:
 1. slevy poskytované k uspokojení práv z odpovědnosti za vady,
 2. náklady spojené s bezplatným odstraněním vad a drobných nedodělání,
 3. náklady spojené s poskytnutím nového bezvadného plnění,
 4. náklady spojené s vytříděním vadních výrobků,
 5. náhrada nákladů na odstranění vad,
 6. vrácená částka zaplatená za vadné výrobky, je-li prováděna statistická přejímka,
 7. náklady spojené s doplněním služby nebo novým poskytnutím služby;
- b) při zrušení smlouvy pro vadnost dodávky cena vadného plnění, jakož i náklady vynaložené v důsledku zrušení smlouvy a v souvislosti s ním;⁴⁾
- c) majetkové sankce stanovené právním předpisem, které
 1. jsou součástí práv z odpovědnosti za vady,
 2. zajišťují odstranění vad nebo drobných nedodělání ve stanovené lhůtě;⁵⁾
- d) částky zaplatené na náhradu škody způsobené vadným plněním, popř. náklady na odstranění vadného stavu;
- e) náklady způsobené odmítnutím plnění dodávek výrobků pro vývoz z důvodu jejich opakující se vadné jakosti nebo jejich neprodějnosti v zahraničí pro vadnou jakost⁶⁾ na základě oprávněné reklamace od čerstale;
- f) u dopravců nebo pošty částky náhrad zaplatených jimi za zničení, poškození, částečnou nebo úplnou ztrátu přepravované zásilky;

g) náklady způsobené nejakostní prací v průtěhu výroby a obdobné hospodářské činnosti v organizaci, zjištěné před splněním dodávky výrobků, prací nebo výkonů, a jestliže se plní odevzdáním a převzetím, před zahájením odevzdávání, na jehož základě je plnění převzato (dále jen „vnitřní ztráty z nejakostní výroby“), přesahující stanovenou nejvýše přípustnou hranici (čl. 5);

h) pokuty uložené podle zákona o státním zkusebnictví v souvislosti s přeřazením výrobku do nižšího stupně jakosti, s odnětím zařazení do stupně jakosti a s odnětím schválení⁷⁾ a dále náklady na stažení neschválených výrobků z obchodní sítě, popř. i z používání.⁸⁾

2. Do ztrát ze záručních oprav, zahrnutých do ztrát spojených s uspokojením práv z odpovědnosti za vady (čl. 4 odst. 1 písm. a), se nezapočítávají

- a) kalkulovaná výše nákladů souvisejících s prováděním plánovaných služeb odberatelem v rámci záruky,
- b) kalkulované částky na prodloužení záruky podle dohody organizací nebo jednostranného prohlášení dodavatele,
- c) částky dané z obratu u náhradních dílů použitých k provedení záruční opravy.

3. V případě, že se vytváří rezerva na záruční opravy, započítávají se do ztrát z nejakostní výroby částky jejího použití po odečtení částek uvedených v odstavci 2.

4. Jestliže ztráty z nejakostní výroby byly způsobeny vadou poddodávky výrobků (surovin, materiálů, polotovarů atd.), prací nebo jiných výkonů, odečítají se od částek uvedených v odstavcích 1 až 3 částky, které organizaci zaplatili z důvodu této vady její dodavatelé a popř. i další organizace, které vadou své dodávky způsobily vadnost finálního výrobku; v případě, že ztráty vznikly při přepravě, se odečítají částky, které organizaci z toho důvodu zaplatili dopravci nebo pošta.

5. Od částek uvedených v odstavcích 1 až 3 se dále odečítají částky přijaté od vlastních pracovníků jako náhrady škody za nejakostní práci a částky získané za prodej nebo jiné využití vráceného vadného výrobku (suroviny, materiál, polotovar, náhradní dílu apod.).

6. Je-li prováděna statistická přejímka a podle jejího výsledku byla dodávka vyhovující, zahrnují se náklady na výměnu zjištěných vadných výrobků, popř. cena za tyto výrobky, do vnitřních ztrát z nejakostní výroby.

7. Ve vztazích uvnitř jednoho koncernu (mezi koncernem, koncernovými podniky, popř. koncernovými účelovými organizacemi) se všechny ztráty z nejakostní výroby považují za vnitřní ztráty z nejakostní výroby.

Čl. 5

1. Nejvýše přípustnou hranici vnitřních ztrát z nejakostní výroby stanoví

- a) u ústředně řízených státních hospodářských organizací nadřízené ústřední orgány, přičemž pro podřízené organizace rozepíše tuto hranici generální ředitelství výrobní hospodářské jednotky; pro koncernové podniky, popř. koncernové účelové organizace rozepíše tuto hranici koncern;
- b) u státních hospodářských organizací řízených národními výbory příslušný krajský národní výbor, Národní výbor hlavního města Prahy a Národní výbor hlavního města Slovenské socialistické republiky Bratislavu (dále jen „krajský národní výbor“) v součinnosti s příslušnými národními výbory nižších stupňů, které tyto organizace řídí, po projednání s ústředním orgánem příslušným podle předněru činnosti, a to buď přímo nebo tak, že pro podřízené organizace rozepíše tuto hranici řídící národní výbor;
- c) u organizací zemědělského družstvenictví příslušné ministerstvo zemědělství a výživy republiky, a to buď přímo nebo prostřednictvím příslušných zemědělských správ;
- d) u jiných socialistických organizací (čl. 2 odst. 1) orgán, který vykonává vůči této organizaci funkci orgánu hospodářského řízení.

2. Orgány uvedené v odstavci 1

- a) stanoví přípustnou hranici vnitřních ztrát z nejakostní výroby v nezbytné výši odpovídající technické a technologické úrovni daného oboru na základě technicko-ekonomických rozborů a s přihlédnutím k novým výsledkům vědy a techniky včetně vynálezů, zlepšovacích návrhů a průmyslových vzorů, uplatnitelných v daném oboru;
- b) určí vymezení a způsob zjišťování vnitřních ztrát z nejakostní výroby;
- c) soustavně prověřují správnost přípustné hranice vnitřních ztrát z nejakostní výroby zejména z hledisek uvedených pod písmenem a) a vždy k počátku kalendářního roku provedou potřebné úpravy tak, aby se tato hranice vcelku v souladu s vývojem technických možností trvale snižovala.

Čl. 6

Částky, které vyjadřují ztráty způsobené nejakostní výrobou podle čl. 4, se sledují v účetnictví a vykazují podle předpisů o účetnictví.

Čl. 7

Vzniknou-li pochybnosti, zda určitá činnost je

⁷⁾ § 29 odst. 3 a 5 zákona č. 30/1968 Sb., o státním zkusebnictví.

⁸⁾ § 29 odst. 6 zákona č. 30/1968 Sb.

činností podle čl. 1 odst. 2, rozhodne o tom pro účely uplatňování tohoto opatření příslušný ústřední orgán hospodářského řízení; u organizací řízených národními výbory příslušný krajský národní výbor po projednání s příslušným ministerstvem vnitra republiky.

čl. 8

Toto opatření nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1983.

Dr. **Štrougal** v. r.

117

V Y H L Á Š K A

federálního ministerstva spojů

ze dne 16. září 1982

**o změně vyhlášky č. 13/1974 Sb., kterou se vydává rozhlasový a televizní řád,
ve znění vyhlášky č. 178/1975 Sb.**

Federální ministerstvo spojů v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány státní správy stanoví podle § 8 odst. 4 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích:

Článek I

Vyhláška federálního ministerstva spojů č. 13/1974 Sb., kterou se vydává rozhlasový a televizní řád, ve znění vyhlášky č. 178/1975 Sb., se mění takto:

1. § 9 odst. 2 zní:

„(2) Úplné osvobození od poplatků lze přiznat účastníkům,

a) jejichž čistý roční příjem nepřesahuje částku 5760 Kčs a u manželů 10 260 Kčs,

b) kteří pro tělesnou vadu nebo nemoc potřebují stále cizí ošetřování nebo péči a jejichž roční

příjem není vyšší než dvojnásobek částek uvedených pod písmenem a), tj. 11 520 Kčs a u manželů 20 520 Kčs.“.

2. § 9 odst. 3 zní:

„(3) Při částečném osvobození se platí rozhlasový poplatek 5 Kčs, televizní poplatek 15 Kčs. Částečné osvobození lze přiznat účastníkům

a) osamělým důchodcům, jejichž důchod spolu s jiným čistým příjemem nepřesahuje částku 10 560 Kčs ročně,

b) manželům, z nichž alespoň jeden je důchodce, jestliže úhrn jejich důchodů a jiných čistých příjmů nepřesahuje ročně částku 18 000 Kčs.“.

Článek II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1982.

Ministr:

Ing. **Chalupa** v. r.

118**VÝHLÁŠKA**

ministra zahraničních věcí

ze dne 3. září 1982

**o Smlouvě o přátelství a spolupráci mezi Československou socialistickou republikou
a Socialistickou Etiopií**

Dne 13. září 1981 byla v Addis Abebě podepsána Smlouva o přátelství a spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny

byly vyneseny v Addis Abebě dne 28. června 1982.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 11 dnem 28. června 1982. Tímto dnem pozbyla platnosti Smlouva o přátelství a spolupráci ze dne 11. prosince 1959 vyhlášená č. 167/1960 Sb.

České znění Smlouvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. **Chňoupek** v. r.**SMLOУVA**

**o přátelství a spolupráci mezi Československou socialistickou republikou
a Socialistickou Etiopií**

Československá socialistická republika a Socialistická Etiopie,

vycházejíce z tradičních vztahů těsného přátelství, spolupráce a protiimperialistické solidarity mezi oběma zeměmi,

jsouce přesvědčeny, že další posilování přátelství a upevnování vzájemné všeestranné spolupráce odpovídá zájmům lidu obou zemí,

uvědomujíce si, že jednota všech revolučních sil a spolupráce socialistických a rozvojových zemí jsou důležitými činiteli upevnování nezávislosti zemí, které se osvobodily od cizí nadvlády a vykorisťování,

odhodlány i nadále přispívat věci mezinárodního míru a bezpečnosti, boji proti imperialismu, kolonialismu, neokolonialismu, rasismu a apartheidu ve všech jejich formách a projevech, proti nadvládě a útisku, přispívat k semknutosti všech sil bojujících za sociální pokrok ve světě.

potvrzujíce znovu svou oddanost zásadám a cílům Charty Organizace spojených národů,

vycházejíce z Deklarace o vztazích přátelství a spolupráce mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií ze dne 2. prosince 1978,

přikládajíce velký význam dalšímu rozvoji a upevnování svých vzájemných vztahů,

rozhodly se uzavřít tuto smlouvu a dohodly se takto:

Článek 1

Vysoké smluvní strany budou v souladu se zásadami proletářského internacionálismu nadále prohlubovat vztahy vzájemného přátelství a solidarity. Budou rozvíjet všeestrannou spolupráci založenou na respektování státní svrchovanosti, územní celistvosti a nezávislosti, rovnoprávnosti a nevlněnování do vnitřních záležitostí.

Článek 2

Vysoké smluvní strany budou všemožně usilovat o rozšíření a zintenzivnění vzájemně výhodné dvoustranné i mnohostranné hospodářské, obchodní, kulturní a vědeckotechnické spolupráce na dlouhodobém základě s cílem přispívat ke zvyšování blahobytu lidu obou zemí.

Článek 3

Vysoké smluvní strany budou rozvíjet všeestrannou spolupráci a výměnu zkušeností v oblasti vědy, kultury, školství, zdravotnictví, literatury, umění, filmu, televize, rozhlasu, tisku, tělesné výchovy, sportu, turistiky, jakož i v jiných oblastech s cílem hlubšího vzájemného poznání života, práce a vymožeností lidu obou zemí.

Článek 4

Vysoké smluvní strany budou i nadále usilovat o důsledné uskutečňování zásad mírového soužití států s rozdílným společenským zřízením a o rozšíření a prohloubení procesu uvolňování napětí v mezinárodních vztazích, o dosažení všeobecného a úplného odzbrojení včetně odzbrojení jaderného, a s těmito cíli na zřeteli budou též aktivně prosazovat řešení všech mezinárodních sporů mírovými prostředky, aniž by tím byla dotčena práva států podle Charty Organizace spojených národů na individuální a kolektivní sebeobranu.

Článek 5

Vysoké smluvní strany budou i nadále podporovat boj proti silám imperialismu a za úplnou likvidaci kolonialismu, neokolonialismu, rasismu a apartheidu ve všech jejich formách a projevech.

Budou vždy provojovat aktivní solidaritu a podporovat hnutí nezúčastněných zemí v tomto boji a všechny národy bojující za svobodu, nezávislosti, svrchovanost a sociální pokrok, za právo národů rozhodovat o svých přírodních zdrojích a jejich využití a za vytvoření nového mezinárodního ekonomického řádu založeného na rovnoprávnosti a spravedlnosti.

Článek 6

Vysoké smluvní strany budou i nadále aktivně přispívat k zajištění, udržení a posílení mezinárodního míru a bezpečnosti, k úsilí zabránit plánům, spiknutím a útokům nepřátel míru, agresivních sil imperialismu a reakce. Znovu potvrzují svou věrnost přísnému respektování zásady neporušitelnosti státních hranic a územní celistvosti jakožto nejdůležitějšího předpokladu pro zachování míru a bezpečnosti.

Článek 7

Vysoké smluvní strany se budou navzájem radit o významných mezinárodních otázkách dotýkajících se zájmů obou zemí a otázkách svých vzájemných vztahů.

Článek 8

Vysoké smluvní strany budou řešit všechny otázky, které mohou vzniknout při výkladu nebo provádění této smlouvy, dvoustranným jednáním a v duchu vzájemné úcty a porozumění.

Článek 9

Vysoké smluvní strany prohlašují, že tato smlouva se nedotýká závazků z mezinárodních smluv, jimž jsou vázány.

Článek 10

Dнем vstupu v platnost této smlouvy pozbývá platnosti Smlouva o přátelství a spolupráci, sjednaná v Addis Abebě dne 11. prosince 1959.

Článek 11

Tato smlouva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost dnem výněny ratifikačních listin, která se uskuteční co nejdříve.

Článek 12

Tato smlouva bude platit po dobu dvaceti let od vstupu v platnost a bude se automaticky prodlužovat vždy o dalších pět let, pokud jedna z Vysokých smluvních stran písemně neoznámí druhé Vysoké smluvní straně, alespoň dvanáct měsíců před uplynutím právě probíhajícího období, svůj úmysl ukončit platnost Smlouvy.

Dáno v Addis Abebě dne 13. září 1981 ve dvou původních vyhotoveních, každé v českém, amharškém a anglickém jazyku, přičemž všechny texty mají stejnou platnost.

Za

Československou socialistickou republiku:

G. Husák v. r.

Za
Socialistickou Etiopii:

Mengistu H. Mariam v. r.

119

VÝHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 3. září 1982

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Socialistickou Etiopií**

Dne 13. září 1981 byla v Addis Abebě podepsána konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listi-

ny byly vyměněny v Addis Abebě dne 28. června 1982.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 44 dnem 28. června 1982.

Cesky překlad textu Úmluvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

**KONZULÁRNÍ ÚMLUVA
mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií**

Československá socialistická republika
a

Socialistická Etiopie

vedeny přáním dále upevňovat svazky přátelství mezi oběma zeměmi,

přejíce si upravit konzulární styky mezi oběma státy a usnadnit tak ochranu zájmů obou států a ochranu zájmů a práv jejich občanů,

rozhodly se uzavřít tuto konzulární úmluvu a dohodly se na následujícím:

CÁST I

Definice

Článek 1

1. Pro účely této úmluvy mají následující význam tento význam:

a) „konzulární úřad“ je generalní konzulát, kon-

zulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;

b) „konzulární obvod“ je území určené konzulárnímu úřadu k výkonu konzulárních funkcí;

c) „vedoucí konzulárního úřadu“ je generální konzul, konzul, vicekonzul, konzulární jednatel nebo jiný konzulární úředník nebo jiná osoba pověřená vysílajcím státem, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkcí;

d) „konzulární úředník“ je každá osoba včetně vedoucího konzulárního úřadu pověřená výkonem konzulárních funkcí;

e) „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba zaměstnaná v administrativních, technických nebo domácích službách konzulárního úřadu;

f) „členové konzulárního úřadu“ jsou konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci;

g) „konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov a pozemky s nimi souvisící, používané

výladek pro účely konzulárního úřadu, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem;
h) „konzulární archív“ zahrnují veškeré listiny, dokumenty, korespondenci, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu spolu s šiframi a kódy, kartotékami a jakýmkoli zařízením určeným k jejich ochraně a uložení;

- 1) „lod vysílajícího státu“ je každé plavidlo, které právoplatně pluje pod vlajkou vysílajícího státu, s výjimkou válečných lodí;
 - 2) „letadlo vysílajícího státu“ je každé civilní letadlo, které má právoplatně státní příslušnost vysílajícího státu a nese jeho registrační znaky;
 - 3) „občan vysílajícího státu“ je každá osoba, která má státní občanství vysílajícího státu podle jeho právních předpisů;
 - 4) „rodinní příslušníci“ jsou manžel, děti a rodiče člena konzulárního úřadu, kteří s ním žijí ve společné domácnosti a na jeho náklady;
 - m) „úřední korespondence“ je veškerá korespondence vztahující se ke konzulárnímu úřadu a k jeho funkcím.
2. Vysílající stát bude považovat za právnické osoby vysílajícího státu a zacházet s nimi jako s takovými ty, které byly zřízeny podle právních předpisů vysílajícího státu.

C Á S T I I

Zřizování konzulárních úřadů a jmenování konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců

Č l á n e k 2

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

2. Sídlo konzulárního úřadu a konzulární obvod se určují dohodou mezi vysílajícím a přijímajícím státem.

Č l á n e k 3

1. Vysílající stát požádá předem diplomatickou cestou o souhlas přijímajícího státu se jmenováním vedoucího konzulárního úřadu.

2. Po obdržení takového souhlasu předá diplomatická mise vysílajícího státu ministerstvu zahraničním vše přijímajícího státu konzulský patent nebo jiný dokument o jmenování. V konzulském patentu nebo jiném dokumentu o jmenování bude uvedeno plné jméno vedoucího konzulárního úřadu, jeho státní občanství, jeho třída, sídlo konzulárního úřadu a konzulární obvod.

3. Po předání konzulského patentu nebo jiného dokumentu o jmenování vedoucího konzulárního úřadu přijímající stát mu v co nejkratší době udělí exequatur nebo jiné přívolení.

4. Vedoucí konzulárního úřadu se může ujmout výkonu svých funkcí po předložení konzulského

patentu nebo jiného dokumentu o jmenování a poté, co mu přijímající stát udělí exequatur nebo jiné přívolení.

5. Poté, co bylo uděleno exequatur nebo jiné přívolení podle tohoto článku, orgány přijímajícího státu učiní veškerá nezbytná opatření k tomu, aby se vedoucí konzulárního úřadu mohl ujmout svých funkcí a aby mohl požívat práv, výsad a imunit, které mu náleží podle této úmluvy a právních předpisů přijímajícího státu.

Č l á n e k 4

Přijímající stát může poskytnout vedoucímu konzulárnímu úřadu prozatímní přívolení k výkonu konzulárních funkcí do té doby, než mu udělí exequatur nebo jiné přívolení.

Č l á n e k 5

Konzulárním úředníkem může být pouze občan vysílajícího státu, který není občanem přijímajícího státu ani občanem žádného třetího státu ani nemá v přijímajícím státě trvalé bydliště.

Č l á n e k 6

1. Vysílající stát předem pisemně oznámí ministerstvu zahraničním vše přijímajícího státu plné jméno, státní občanství, hodnost a třídu každého konzulárního úředníka, jmenovaného na konzulární úřad.

2. Vysílající stát rovněž předem pisemně oznámí ministerstvu zahraničním vše přijímajícího státu plné jméno, státní občanství a funkci konzulárního zaměstnance jmenovaného na konzulární úřad.

Č l á n e k 7

1. Vysílající stát může v souladu s články 3, 5 a 6 pověřit jednoho nebo více členů své diplomatické mise v přijímajícím státě výkonem konzulárních funkcí. Člen diplomatické mise pověřený výkonem konzulárních funkcí bude i nadále požívat výsad a imunit, které mu náleží jako členu diplomatické mise.

2. Vysílající stát může při své diplomatické misi zřídit konzulární oddělení pověřené výkonem konzulárních funkcí.

Č l á n e k 8

Přijímající stát vydá každému konzulárnímu úředníkovi dokument osvětující jeho právo vykonávat konzulární funkce na území přijímajícího státu.

Č l á n e k 9

Přijímající stát poskytne konzulárnímu úředníkovi ochranu a učiní veškerá nezbytná opatření k tomu, aby zabránil jakémukoli útoku proti jeho osobě, svobodě a důstojnosti a rovněž učiní veškerá

nezbýtna opatření k tomu, aby mohl vykonávat své funkce a aby mohl požívat práv, výsad a imunit, které mu náleží podle této úmluvy.

Článek 10

1. Jesliže vedoucí konzulárního úřadu nemůže z nějakého důvodu vykonávat své funkce nebo jestliže místo vedoucího konzulárního úřadu je dočasné uprzedněno, vysílající stát může pověřit některého konzulárního úředníka tohoto konzulárního úřadu nebo jiného konzulárního úřadu vysílajícího státu v přijímajícím státě nebo člena diplomatického personálu své diplomatické mise v tomto státě dočasným vedením konzulárního úřadu. Plné jméno této osoby bude předem písemně oznámeno ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Osoba pověřená dočasným vedením konzulárního úřadu je oprávněna vykonávat veškeré funkce vedoucího konzulárního úřadu a požívat všechny práv, výsad a imunit jako vedoucí konzulárního úřadu jmenovaný podle článku 3.

3. Člen diplomatického personálu diplomatické mise pověřený dočasným vedením konzulárního úřadu požívá nadále výsad a imunit vyplývajících z jeho diplomatického statusu.

Článek 11

1. Přijímající stát může kdykoli, aniž by udal důvody svého rozhodnutí, oznámit vysílajícímu státu diplomatickou cestou, že konzulární úředník je nežádoucí osobou nebo že konzulární zaměstnanec je nepřijatelný.

Vysílající stát je povinen v takovém případě dotyčnou osobu odvolat.

2. Pokud vysílající stát v přiměřené lhůtě nespíší svůj závazek podle odstavce 1, přijímající stát může odmítnout uznávat tuto osobu za člena konzulárního úřadu.

Článek 12

1. Vysílající stát může v mře, v níž to umožňují právní předpisy přijímajícího státu, nabývat do vlastnictví, držet nebo užívat v jakékoli jiné formě stanovené těmito právnimi předpisy pozemky, budovy nebo části budov pro účely umísťení konzulárního úřadu nebo pro ubytování členů konzulárního úřadu, kteří jsou občany vysílajícího státu.

2. Přijímající stát poskytne vysílajícímu státu při získávání pozemků, budov nebo částí budov pro účely uvedené v odstavci 1 veškerou pomoc.

3. Vysílající stát není zbaven povinnosti dodržovat právní předpisy o výstavbě a územním plánování nebo jiná omezení vztahující se na oblast, ve které se tyto pozemky, budovy nebo části budov nacházejí.

CÁST III

Výsady a imunity

Článek 13

1. Na budově, v níž je umístěn konzulární úřad, a na sídle vedoucího konzulárního úřadu může být umístěn státní znak vysílajícího státu spolu s označením konzulárního úřadu v jazyku vysílajícího a přijímajícího státu.

2. Vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena na budově, v níž je umístěn konzulární úřad, i na sídle vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích, používaných pro úřední účely.

Článek 14

1. Konzulární místnosti jsou nedotknutelné. Orgány přijímajícího státu do nich, stejně tak jako do sídla vedoucího konzulárního úřadu a do obydlí konzulárních úředníků nemohou vstoupit bez svolení vedoucího konzulárního úřadu nebo vedoucího diplomatické mise nebo osoby zmocněné jedním z nich.

2. Přijímající stát má zvláštní povinnost učinit všechna přiměřená opatření k ochraně konzulárních místností před vniknutím nebo poškozením a k zabránění jakémukoli rušení klidu konzulárního úřadu nebo újmi na jeho důstojnosti.

Článek 15

Konzulární archivy jsou vždy a všude nedotknutelné.

Článek 16

1. Konzulární úřad má právo na spojení se svou vlastní, s diplomatickými misemi vysílajícího státu a s ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, kdekoliv se nalézají. Konzulární úřad může k tomuto účelu použít všech vhodných komunikačních prostředků včetně diplomatických nebo konzulárních kurýrů, diplomatických a konzulárních zavazadel a kódovaných nebo šifrovaných zpráv. Radiovou vysílací stanici může konzulární úřad zřídit pouze se souhlasem přijímajícího státu.

2. Při použití veřejných komunikačních prostředků budou platit pro konzulární úřad stejné podmínky jako pro diplomatickou misi.

3. Úřední korespondence konzulárního úřadu a kurýrní zásilky a zavazadla jsou, za předpokladu, že jsou opatřena zřetelným vnějším označením své úřední povahy, nedotknutelná a nemohou být prohlédnuta ani zadržena. Mohou obsahovat pouze úřední korespondenci a předměty určené k úřední potřebě.

4. Konzulární kurýr musí být vybaven úřední listinou označující jeho postavení a počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo. Konzulární kurýr požívá stejných práv, výsad a imunit jako diplomatický kurýr vysílajícího státu.

5. Konzulární zavazadlo může rovněž být svěřeno kapitánovi lodi nebo civilního letadla vysílajícího státu. V každém takovém případě musí být kapitán lodi nebo letadla vybaven úřední listinou označující počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo, které mu bylo svedeno, avšak nebude považován za konzulárního kurýra. Po projednání s příslušnými orgány přijímajícího státu může konzulární úřad vyslat některého ze svých členů, aby tato zavazadla přímo a volně převzal od kapitána lodi nebo letadla nebo aby mu je předal.

Článek 17

1. Konzulární úředníci a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, nepodléhají trestní, občanskoprávní a správní jurisdikci přijímajícího státu.

2. Konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, nepodléhají jurisdikci přijímajícího státu, pokud jde o úkony při výkonu úředních funkcí.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nevztahuje na občanskoprávní řízení

- a) vyplývající ze smluv, které konzulární úředník nebo zaměstnanec neuzavřel v zastoupení vysílajícího státu;
- b) týkající se dědictví, kde konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec nevystupuje za vysílající stát, ale jako soukromá osoba;
- c) týkající se odpovědnosti za škodu způsobenou v přijímajícím státě dopravním prostředkem;
- d) týkající se jakékoli soukromé nebo obchodní činnosti, kterou konzulární úředník nebo zaměstnanec vykonává v přijímajícím státě vedle svých úředních funkcí.

4. Vysílající stát se může vzdát imunit uvedených v tomto článku. Takové vzdání se musí být výslovné a musí být přijímajícímu státu sděleno písemně.

5. Vzdání se vynětí z jurisdikce ve věcech občanskoprávních nebo správních nezahrnuje vzdání se vynětí z jurisdikce, pokud jde o exekuční výkon rozsudku; této imunity je nutno vzdát se zvlášť.

Článek 18

1. Členové konzulárního úřadu mohou být vyžádáni, aby podali svědectví v soudním nebo správním řízení. Jestliže konzulární úředník odmítne podat svědectví, nesmí být vůči němu použito žádostne denuncovací opatření. Zaměstnanci konzulárního úřadu nemohou odmítnout podat svědectví, s výjimkou případů uvedených v odstavci 3.

2. Příslušná ustanovení odstavce 1 týkají se konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců se rovněž vztahují na jejich rodinné příslušníky.

3. Členové konzulárního úřadu mohou odmítat podat svědectví, pokud jde o výkon jejich úředních funkcí, a mohou odmítnout předložit úřední dokumenty a úřední korespondenci. Rovněž mohou odmítnout podat svědectví jako znalec práva vysílajícího státu, jeho výkladu a použití.

4. Orgány přijímajícího státu, které požadují svědectví od konzulárních úředníků nebo od konzulárních zaměstnanců, budou postupovat tak, aby se nevzývaly do výkonu funkcí konzulárního úřadu a tento výkon nenarušovaly. Pokud je to možné, mohou přijmout svědectví na konzulárním úřadě nebo v obydlí konzulárního úředníka nebo zaměstnance nebo je mohou přijmout v písemné formě.

Článek 19

Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, jsou v přijímajícím státě osvobozeni od veřejných služeb a osobních povinností všeho druhu.

Článek 20

Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, jsou osvobozeni ode všech povinností, stanovených právními předpisy přijímajícího státu, pokud jde o registraci cizinců, povolení k pobytu a jiných předpisů týkajících se pobytu cizinců.

Článek 21

1. Vysílající stát je v přijímajícím státě osvobozen od všech daní, poplatků a dávek

- a) z pozemků, budov a částí budov používaných ke konzulárním účelům nebo jako obydlí členů konzulárního úřadu, pokud jsou tyto ve vlastnictví vysílajícího státu nebo jsou-li jeho jménem nazány;
- b) ze smluv a listin, které se týkají nabytí nemovitostí uvedených v odstavci 1 písm. a);
- c) z výkonu konzulárních funkcí, včetně poplatků za konzulární služby.

2. Vysílající stát je v přijímajícím státě rovněž osvobozen od všech daní, poplatků a dávek z movitěho majetku, který je ve vlastnictví vysílajícího státu nebo který se nachází v jeho držení nebo užívání a který je užíván výhradně ke konzulárním účelům.

3. Osvobození stanovené v tomto článku se nevztahuje na poplatky a dávky za prokázané služby.

Článek 22

Člen konzulárního úřadu a jeho rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu

nebo v něm nemají trvalé bydliště, jsou v přijímacím státě osvobozeni od daní a poplatků ze svých služebních příjmů.

Článek 23

1. Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, jsou v přijímacím státě osvobozeni od všech celostátních, oblastních a místních daní a poplatků včetně daní a poplatků z movitého majetku, jehož jsou vlastníky.

2. Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na
- daně, které jsou zpravidla obsaženy v ceně zboží nebo služeb;
 - poplatky a daně ze soukromého nemovitého majetku nacházejícího se v přijímajícím státě, aniž by tím byla dotčena ustanovení článku 21;
 - dědictvé daně nebo daně z převodu majetku vybírané přijímajícím státem;
 - daně a poplatky ze soukromých příjmů, jejichž zdroje jsou v přijímajícím státě;
 - soudní, notářské a registrační poplatky, aniž by tím byla dotčena ustanovení článku 21;
 - poplatky vybírané za skutečně prokázané služby.

Článek 24

1. Přijímající stát v souladu se svými právními předpisy povolí vývoz movitého majetku konzulárního úřadu a členů konzulárního úřadu, pokud nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště.

2. Zejména-li člen konzulárního úřadu nebo jeho rodinný příslušník a zanechá movitý majetek v přijímajícím státě, přijímající stát nestanoví u takového majetku žádné daně pro případ smrti, dědictvé daně nebo poplatky z převodu majetku, pokud tyto osoby nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště a pokud se tento majetek nalézá v tomto státě výlučně v souvislosti s pobytom zemřelého jako člena konzulárního úřadu nebo jako rodinného příslušníka konzulárního úředníka nebo zamestnance žijícího s ním ve společné domácnosti.

3. Přijímající stát povolí vývoz movitého majetku uvedeného v odstavci 2 tohoto článku, s výjimkou takového majetku získaného v přijímajícím státě, jehož vývoz byl v době smrti dotyčné osoby zakázán.

Článek 25

1. Všechny předměty včetně motorových vozidel dovezené pro úřední potřebu konzulárního úřadu, budou v souladu s právními předpisy přijímajícího státu osvobozeny od všech celních dávek a dalších daní nebo podobných poplatků všeho druhu, kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby, ukládaných při dovozu nebo v sou-

vislosti s ním tak, jako by byly dovezeny pro diplomatickou misi.

2. Všechny předměty určené pro osobní potřebu konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště včetně předmětů určených pro jejich počáteční zařízení, jsou osvobozeny od všech celních dávek a poplatků vybíraných při dovozu nebo v souvislosti s ním, kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby. Konzulární zaměstnanci, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, požívají osvobození podle tohoto odstavce pouze pokud jde o předměty dovezené v době jejich prvního nastupu na konzulární úřad.

3. Předměty určené pro osobní potřebu nesmí přesahnut množství nutná pro přímou potřebu příslušných osob.

4. Osobní zavazadla konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků, kteří nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalé bydliště, jsou osvobozena od celní prohlídky. Mohou být prohlédnuta pouze v případech, kdy jsou vážné důvody k domněnce, že obsahují jiné předměty, než uvedené v odstavci 2 nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je právními předpisy přijímajícího státu zakázán nebo na které se vztahuje právní předpis o karanténě. Taková prohlídka může být provedena v přítomnosti konzulárního úředníka nebo jeho rodičůvského příslušníka nebo jeho zmocněnce.

Článek 26

Všechny osoby, které požívají podle této úmluvy výsad a imunit, jsou povinny, bez újmy na těchto výsadbách a imunitách, dodržovat právní předpisy přijímajícího státu včetně dopravních předpisů a předpisů o pojistění motorových vozidel, a nevznělovat se do jeho vnitřních záležitostí.

Článek 27

S výhradou právních předpisů přijímajícího státu o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo omezen z důvodů státní bezpečnosti, konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, jakož i jeho rodinní příslušníci mohou svobodně cestovat po území přijímajícího státu.

Ustanovení tohoto článku se netýká podmínek pro udělování víz nebo jiných cestovních dokladů podle právních předpisů přijímajícího státu.

Článek 28

1. Konzulární zaměstnanci, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo v něm mají trvalé bydliště, požívají imunit podle ustanovení článku 18 odstavce 3 této úmluvy.

2. Přijímající stát bude vykonávat svou jurisdikci nad osobami uvedenými v odstavci 1 tohoto

článku tak, aby nebránil výkonu funkcí konzulárního úřadu.

ČÁST IV

Konzulární funkce

Článek 29

1. Konzulární úředník je oprávněn vykonávat v souladu s právními předpisy přijímajícího státu funkce uvedené v této části. Jiné konzulární funkce může vykonávat pouze pokud to není v rozporu s právními předpisy přijímajícího státu.

2. Konzulární úředník je oprávněn zastupovat ve svém konzulárním obvodu a v souladu s právními předpisy přijímajícího státu práva a zájmy vysílajícího státu a jeho státních příslušníků, a to jak fyzických, tak i právnických osob.

3. Konzulární úředník je oprávněn při výkonu konzulárních funkcí obracet se písemně i ústně na příslušné místní orgány svého konzulárního obvodu, jakož i na příslušné ústřední orgány přijímajícího státu v takovém rozsahu, v němž to dovolují právní předpisy a zvyklosti přijímajícího státu.

4. Konzulární úředník je oprávněn, souhlasil s tím přijímající stát, vykonávat konzulární funkce i mimo svůj konzulární obvod.

Článek 30

Konzulární úředník bude napomáhat rozvoji hospodářských, obchodních, kulturních a vědecko-výzkumných styků mezi oběma státy, jakož i posilování jejich přátelských styků.

Článek 31

1. Konzulární úředník je v konzulárním obvodu oprávněn:

- a) registrovat občany vysílajícího státu;
- b) přijímat žádosti a prohlášení ve vězech státního občanství občanů vysílajícího státu a vydávat příslušné doklady;
- c) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení o uzavření manželství za předpokladu, že obě osoby jsou občany vysílajícího státu;
- d) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení týkající se rodinných poměrů a jiná prohlášení občanů vysílajícího státu;
- e) registrovat narození a úmrtí občanů vysílajícího státu;
- f) sestavovat, potvrzovat, ověřovat, osvědčovat a legalizovat listiny a dokumenty, jakož i provádět jiné úkony, které jsou nezbytné pro jejich platnost, na žádost občana vysílajícího státu, pro jejich uplatnění mimo území přijímajícího státu;
- g) prekládat listiny a dokumenty a ověřovat

správnost překladu, jakož i ověřovat dokumenty a podpisy občanů vysílajícího státu;

h) sepisovat nebo legalizovat a přijímat do úschovy závěti občanů vysílajícího státu.

2. Jestliže to vyžadují právní předpisy přijímajícího státu, konzulární úředník bude informovat příslušné orgány přijímajícího státu o provádění úkonů podle odstavce 1 písm. c) a e).

Článek 32

Listiny a dokumenty vyhotovené, přeložené nebo o členě konzulárním úředníkem v souladu s článkem 31 mají v přijímajícím státě stejnou právní účinnost a důkazní sílu jako doklady vyhotovené, přeložené nebo o členě příslušnými orgány přijímajícího státu, za předpokladu, že byly vyhotoveny způsobem, který není v rozporu s právními předpisy přijímajícího státu.

Článek 33

Konzulární úředník je oprávněn přijímat do úschovy dokumenty, penězniční částky, cenné předměty a movitý majetek patřící občanům vysílajícího státu nebo jim určený. Tyto věci přijaté do úschovy mohou být z přijímajícího státu vyvezeny pouze v souladu s právními předpisy tohoto státu.

Článek 34

1. Konzulární úředník je oprávněn v souladu s právními předpisy vysílajícího státu vydávat, prodlužovat, měnit a rušit platnost cestovních dokladů občanů vysílajícího státu.

2. Je rovněž oprávněn vydávat, prodlužovat a rušit příslušná víza osobám, které si přejí cestovat do vysílajícího státu.

Článek 35

Konzulární úředník je oprávněn v souladu s právními předpisy vysílajícího státu převzít péči nad nezletilým občanem svého státu, který žije na území přijímajícího státu, uznává-li tento stát takovou pravomoc.

Článek 36

1. Příslušné orgány přijímajícího státu budou neprodleně informovat příslušného konzulárního úředníka o úmrtí občana vysílajícího státu na území přijímajícího státu.

2. Příslušné orgány přijímajícího státu budou rovněž informovat příslušného konzulárního úředníka, jestliže se dozvědí o dědictví po občanu vysílajícího státu nebo jestliže se dozvědí o dědictví po osobě zemřelé v přijímajícím státě, bez zreteče na její občanství, které se může týkat občana vysílajícího státu.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu učiní v případech podle odstavce 2 a za předpokladu, že se dědictví nalézá na jeho území, v souladu s jeho

právnimi předpisy opatření k zajištění tohoto dědictví a doručí příslušnému konzulárnímu úředníkovi opis závěti, jestliže byla pořízena, jakož i všechny dostupné informace o dědicích, obsahu a hodnotě dědictví, a uvědomí ho o termínu zahájení řízení o dědictví.

4. Konzulární úředník je oprávněn v souladu s právnimi předpisy přijímajícího státu zastupovat přímo nebo prostřednictvím zástupce zájmy občana vysílajícího státu, který má nárok na dědictví nacházející se v přijímajícím státě a který nemá v tomto státě trvalé bydliště.

5. Konzulární úředník je oprávněn přijímat jménem občana vysílajícího státu, který nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě, peníze nebo jiný majetek, který tomuto občanu může náležet v důsledku smrti jakékoli osoby, včetně plateb z titulu náhrady škody, důchodu a sociálního zabezpečení a příjmů z pojistek.

6. Movitý majetek a poněžní částky pocházející z likvidace dědictví náležícího občanu vysílajícího státu mohou být předány příslušnému konzulárnímu úředníkovi za předpokladu, že nároky věřitele byly uspokojeny nebo zajištěny a že byly zaplaceny daně a poplatky týkající se dědictví.

7. Konzulární úředník je oprávněn spolupracovat s příslušnými orgány přijímajícího státu při zajišťování dědictví podle tohoto článku.

Článek 37

1. Konzulární úředník má právo v souladu s právnimi předpisy přijímajícího státu zastupovat v konzulárním obvodu občany vysílajícího státu před orgány přijímajícího státu, jestliže nemohou z důvodu nepřítomnosti nebo z jiných vážných důvodů véas obhajovat svá práva a zájmy. Zastupování trvá tak dlouho, dokud zastupovaný neustanoví svého zástupce nebo sám nepřevezme obhajobu svých práv a zájmů.

2. Konzulární úředník má právo v konzulárním obvodu navázat a udržovat styk s každým občanem vysílajícího státu, radit mu a poskytovat veškerou nezbytnou pomoc a, v případě potřeby, činit opatření k zajištění právní pomoci. Přijímající stát nebude žádným způsobem omezovat právo občana vysílajícího státu spojit se s konzulárním úřadem nebo jej navštívit.

Článek 38

1. Příslušné orgány přijímajícího státu mělomí neprodleně příslušného konzulárního úředníka o zadržení nebo jakémkoli jiném omezení osobní svobody občana vysílajícího státu. Konzulární úředník bude na požádání neprodleně informován o důvodech zbytí nebo omezení osobní svobody občana vysílajícího státu.

2. Konzulární úředník je oprávněn co nejdřive navštívit občana vysílajícího státu, který byl zbyt osobní svobody nebo jehož osobní svoboda byla

omezena, a udržovat s ním styk. Příslušné orgány přijímajícího státu rovrž předají bez prodlení konzulárnímu úředníkovi každé písemné sdělení od občana vysílajícího státu, který byl zbyt osobní svobody nebo jehož osobní svoboda byla jakkoli omezena.

3. Práva konzulárního úředníka podle odstavců 1 a 2 budou prováděna v souladu s právnimi předpisy přijímajícího státu za předpokladu, že tyto právní předpisy tato práva neruší.

Článek 39

1. Konzulární úředník je oprávněn poskytovat v konzulárním obvodu veškerou pomoc lodí vysílajícího státu, která se nachází v přístavu, pobřežních nebo vnitřních vodách přijímajícího státu, jakož i její posádce a cestujícím.

2. Konzulární úředník se může obracet se žádostí o pomoc na příslušné orgány přijímajícího státu v jakémkoli záležitosti týkající se výkonu jeho funkcí v případě lodi vysílajícího státu nebo členů její posádky nebo jejich cestujících.

3. Konzulární úředník může vstoupit na palubu lodi jakmile je lodi povolen styk s pobřežím. Členové posádky mohou neprodleně navázat s konzulárním úředníkem spojení.

4. Konzulární úředník je v konzulárním obvodu oprávněn:

- a) bez újmy na právech orgánů přijímajícího státu vyšetřovat všechny události na palubě lodi, vyslechnout členy posádky, kontrolovat lodní doklady, přijmout prohlášení o cestě a cíli lodi, jakož i obecně usnadňovat vjezd, výjezd nebo pobyt lodi v přístavu;
- b) bez újmy na právech orgánů přijímajícího státu řešit spory mezi kapitánem a členy posádky včetně sporů týkajících se mzdy a pracovní smlouvy v rozsahu, v němž je to povoleno právními předpisy vysílajícího státu;
- c) učinit opatření k lékařskému ošetření členů posádky nebo cestujících nebo k jejich návratu do vysílajícího státu;
- d) přijímat, vystavovat nebo ověřovat prohlášení nebo jiné doklady, které požadují právní předpisy vysílajícího státu ve vztahu k lodi.

Článek 40

1. Zamýšlejí-li příslušné orgány přijímajícího státu provést na palubě lodi vysílajícího státu donucovací opatření nebo provést jakémkoli vyšetřování, je nutné prosřednictvím příslušných orgánů přijímajícího státu uvědomit o tom příslušného konzulárního úředníka. S výjimkou toho, že to nepřipouští náležavost věti, vyrozumění bude učiněno tak, aby konzulární úředník nebo jeho zástupce mohl být přítomen. Nebyl-li konzulární úředník nebo jeho zástupce přítomen, předají mu příslušné

orgány přijímajícího státu úplnou informaci o událostech.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije i tehdy, jestliže příslušné orgány v obvodu přístavu mají v úmyslu vyslechnout členy posádky na pevnině.

Ustanovení tohoto článku se nepoužije při obvyklé celní, imigrační nebo zdravotní kontrole, ani při všech ostatních úkonech prováděných na žádost nebo se souhlasem kapitána lodi.

Článek 41

1. Ztruskotáli lodě vysílajícího státu, narázili na měřicínu či na břeh nebo utrpí jinou havárii v přijímajícím státě nebo je-li nějaký předmět patřící k nákladu havarované lodi vysílajícího, přijímajícího nebo třetího státu, který je vlastnictvím občana vysílajícího státu, nalezen na pobřeží nebo ve vnitřních nebo pobřežních vodách přijímajícího státu jako předmět vyvržený na břeh nebo je dopraven do přístavu tohoto státu, uvědomí o tom příslušné orgány přijímajícího státu co nejdříve příslušného konzulárního úředníka. Budou ho rovněž informovat o opatřeních již učiněných pro záchrannu života osob na palubě lodi, lodi samotné, nákladu a jiného majetku na palubě, jakoz i předmětů patřících k lodi nebo tvořících část jejího nákladu, které se od ní odpoutaly.

2. Konzulární úředník může takové lodi, jejím cestujícím a členům posádky poskytnout veškerou pomoc. Za tím účelem se může obrátit se žádostí o pomoc na příslušné orgány přijímajícího státu. Konzulární úředník může učinit opatření uvedená v odstavci 1 tohoto článku včetně opatření za účelem opravy lodi nebo může požádat příslušné orgány přijímajícího státu, aby taková opatření učinily nebo v nich pokračovaly.

3. Jestliže loď nebo předmět patřící k takové lodi byly nalezeny na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo dopraveny do přístavu tohoto státu a ani kapitán lodi, ani majitel, jeho zástupce nebo příslušný pojišťovatel nemohou uči-

nit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovou lodí či s takovým předmětem, je konzulární úředník zmocněn učinit jménem vlastníka lodi opatření, která by mohl za tímto účelem učinit vlastník sám.

4. Je-li předmět, který patří k nákladu havarované lodi třetího státu a je majetkem občana vysílajícího státu, nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu a vlastník předmětu, jeho zástupce nebo pojišťovatel nemohou učinit opatření k zajištění takového předmětu nebo k nakládání s ním, je konzulární úředník zmocněn, aby jménem vlastníka učinil taková opatření, která by k tomuto účelu mohl učinit vlastník sám.

Článek 42

Články 39, 40 a 41 se přiměřeně vztahují i na letadla.

Článek 43

Konzulární úřad je oprávněn vybírat v přijímajícím státě poplatky a dávky za konzulární úkony, a to v souladu s právními předpisy vysílajícího státu.

ČÁST V

Závěrečná ustanovení

Článek 44

1. Tato úmluva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost dnem výměny ratifikačních listin, která bude provedena co nejdříve.

2. Tato úmluva zůstane v platnosti až do uplynutí šesti měsíců ode dne, kdy jedna z Vysokých smluvních stran sdělí druhé Vysoké smluvní straně v písemné formě svůj úmysl ukončit platnost úmluvy.

Na důkaz toho zmocnenci obou Vysokých smluvních stran tu toto úmluvu podepsali.

Dáno v Addis Abebě 13. září 1981 ve dvou vyhotoveních v anglickém jazyku.

Za
Československou socialistickou republiku:

Ing. Bohuslav Chňoupek v. r.

Za
Socialistickou Etiopií:
Feleke Gedle-Giorgis v. r.

OZNÁMENÍ O VÝDÁNÍ OBECNÉ ZÁVAZNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministerstvo vnútra a viedného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky

výdalo po dohode s Ministerstvom práce a sociálnych vecí Slovenskej socialistickej republiky a Slovenským výborom Odborového zväzu pracovníkov drevárskeho priemyslu, lesného a vodného hospodárstva podľa § 95 Zákonníka práce úpravu z 1. apríla 1982 č. 230-143 22/82 EP o náhradovaní pracovnej pohotovosti v organizáciách lesného hospodárstva.

Úprava nadobudla účinnosť 1. septembrom 1982.

Úprava bude uverejnená v Spravedlaicovi Ministerstva lesného a vodného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky v častičke 4/1982. Možno do nej nazrieť na podnikových riaditeľstvach štátnych lesov, vo vodohospodárskych organizáciach riadených Ministerstvom lesného a vodného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky a na Ministerstve lesného a vodného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky.

Ministerstvo vnútra Slovenskej socialistickej republiky

výdalo podľa § 85 ods. 1 a 2 Zákonníka práce po dohode s Ministerstvom práce a sociálnych vecí Slovenskej socialistickej republiky a Slovenským výborom Odborového zväzu pracovníkov miestneho hospodárstva úpravu z 8. júna 1982 č. MH-1112-217/1982 o nerovnomernom rozvrhnutí pracovného času v organizáciách miestneho hospodárstva.

Úpravou sa upravuje určovanie týždňového pracovného času niektorým kategóriám pracovníkov v organizáciach miestneho hospodárstva.

Úpravou sa zrušuje úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky z 23. augusta 1978 č. MH-1245 217 1978 o nerovnomernom rozvrhnutí pracovného času v organizáciach miestneho hospodárstva registrovaná v častičke 31/1978 Zb.

Úprava nadobúda účinnosť dňom uverejnenia tohto oznamenia v Zbierke zákonov. Bude uverejnená v Prevádzkovom spravodajstve miestneho hospodárstva a možno do nej nazrieť na odbore miestneho hospodárstva krajských národných výborov a okresných národných výborov.

Ministerstvo vnútra Slovenskej socialistickej republiky

výdalo podľa § 43 ods. 2 zakona č. 133/1970 Zb. o pôsobnosti federalnych ministerstiev a § 95 Zákonníka práce po dohode s Federálnym ministerstvom práce a sociálnych vecí, Ministerstvom práce a sociálnych vecí Slovenskej socialistickej republiky a Slovenským výborom Odborového zväzu pracovníkov miestneho hospodárstva úpravu z 19. apríla 1982 č. MH-764/203 1982 o odmieňaní robotníkov v organizáciách miestneho hospodárstva.

Úpravou sa upravuje odmieňanie robotníkov v organizáciach miestneho hospodárstva riadených Ministerstvom vnútra Slovenskej socialistickej republiky a národnými výbormi s výnimkou pracovníkov závodných a školských stravovacích a ubytovacích zariadení, Výskumného ústavu miestneho hospodárstva, drobných prevádzkární a rozpočtových zariadení národných výborov. Úprava sa nevztahuje ani na odmieňanie obchodnoprevádzkových pracovníkov, ani na príslušníkov závodných jednotiek poziarnej ochrany.

Úpravou sa zrušujú

- úprava Ministerstva vnútra z 30. júna 1967 č. MH-IV/3-770/1967 o úprave mzdových podmienok robotníkov v podnikoch a organizáciach miestneho hospodárstva (registrovaná v častičke 36/1967 Zb.),
- úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky z 22. mája 1975 č. MH 350/203/1975 o odmieňovaní robotníkov štvorstupňovým kvalifikačným systémom v organizáciach miestneho hospodárstva (registrovaná v častičke 40/1975 Zb.),

- úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky zo 7. apríla 1978 č. MH-619/203/1978 o odmieňaní robotníkov v organizáciách miestneho hospodárstva (registrovaná v čiastke 24/1978 Zb.),
- úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky z 10. januára 1980 č. MH-631/203/1980, ktorou sa mení a dopĺňa úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky zo 7. apríla 1978 č. MH-619/203/1978 o odmieňaní robotníkov v organizáciách miestneho hospodárstva (registrovaná v čiastke 8/1980 Zb.),
- úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky z 23. marca 1982 č. MH-531/203/1982, ktorou sa dopĺňa úprava Ministerstva vnútra Slovenskej socialistickej republiky zo 7. apríla 1978 č. MH-619/203/1978 o odmieňaní robotníkov v organizáciach miestneho hospodárstva (registrovaná v čiastke 16/1982 Zb.).

Úprava nadobudla účinnosť 1. októbra 1982. Bude uverejnená v čiastke 12—15 Prevádzko-vého spravodajstva miestneho hospodárstva a možno dô nej nazrieť na odboroch miestneho hospodárstva krajských národných výborov a okresných národných výborov.

Český geologický úřad

vydal podle § 239 zákona práce v dohode s ministerstvem práce a sociálnich vecí ČSR a českým výborem Odborového svazu pracovníkù hornictví a energetiky **výnos č. 3 ze dne 1. června 1982 SZ: 70/12.0/1057/82 o odměňování činnosti a prací provádzéných na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní pomér.**

Výnos nabyl účinnosti dnem 1. října 1982.

Do výnosu je možno nahlédnout na Českém geologickém úřadě a v jeho podřízených organizacích.